

KOLEJIŠTĚ KOCOURKOV aneb JAK SI HRAJE DĚDEČEK (09.06.2009)

Autor textu a obrázkové přílohy: Jiří Navrátil

Někdy před 30 lety jsem postavil pro své syny kolejiště TT na sololitovém rámu umístěném na podstavci starého šicího stroje. Domečky jsem obdržel od svého kamaráda v různém stupni rozkladu, krajinu vytvaroval z polystyrénu a po položení kolejí a zakoupení několika lokomotiv a vagonků bylo „vymalováno“. Po několika málo letech skončilo kolejiště na půdě domku mých rodičů a počátkem devadesátých let jsem je věnoval svému synovci, který jako jediný byl ochoten v železniční modelařině pokračovat.

Jak šel čas, dorostla do školního věku moje vnoučata a ve mně pomalu dozrávalo přesvědčení, že to je ta správná doba k postavení dalšího, již dokonalejšího kolejiště.

A tak jsem počátkem roku 2008 začal shánět po internetu informace, jak za těch 30 let svět v železničním modelářství pokročil a hlavně, kolik si musím připravit financí. Řadu večerů jsem proseděl nad tvorbou plánu kolejiště a propočítával potřebu různých druhů kolejiva.

Už od počátku mě svou cenou a obsahem zaujala nabídka startsetů Tillig a tak jsem v červnu 2008 v internetových obchodech dva zakoupil, čímž jsem získal dvě vlakové soupravy, ovladače a základ kolejiva pro budoucí kolejiště. Již od počátku jsem se rozhodl pro dva na sobě nezávislé okruhy s několika odstavnými kolejiemi a s elektricky ovládanými výhybkami. Omezen prostorem rozhodl jsem se pro rozměr panelu 150 x 105 cm.

Při tvorbě kolejiště jsem si nedělal ambice, aby se moje železnice co nejvěrněji podobala skutečnosti. Ke stavbě jsem přistupoval s nadhledem a s trochou recese dostalo celé dílo název Kocourkov.

A nyní k vlastnímu provedení: Těleso panelu o výšce 10 cm je sešroubováno z překližky silné 1 cm a vyztuženo dvěma žebry z téhož materiálu. V žebrech jsem „vykroužil“ celkem čtyři otvory, abych jimi mohl protahovat kabely elektroinstalace.

A teď mi pravověrní modeláři prominou, protože na těleso panelu jsem Herkulesem přilepil „travní“ koberec a pojistil jej malými hřebíčky, čímž jsem si ušetřil spoustu práce se zatravněním, jehož výsledek by nemusel odpovídat vynaloženému úsilí a financím.

Protože součástí startsetů byly koleje s podložím, bylo rozhodnuto, že i další individuálně kupované koleje a výhybky budou v tomto provedení. Tím jsem se také vyhnul budoucímu mezipražcovému „štěrkování“.

Z kolejí jsem sestavil dva na sobě nezávislé okruhy: Vnější ovál se čtyřmi výhybkami, dvěma odstavnými kolejiemi a několika přerušovanými úseky a vnitřní spirálový okruh se dvěma výhybkami, dvěma odstavnými kolejiemi a také několika přerušovanými úseky.

Vnější ovál jsem položil přímo na koberec; stoupání a klesání vnitřního okruhu je řešeno překližkovými segmenty přilepenými tavnou pistolí na polystyrénových podstavcích.

Raritou kolejiště je kolej u skladu, jejíž pracovní název je „Odnikud nikam“. Nenevazuje totiž na žádný z okruhů – a proč taky, jsme přece v Kocourkově. Nebudu přece mlžit, že se jedná o dioráma. ☺

A nyní k tvorbě krajiny: Na překližkové segmenty vnitřního okruhu jsem přilepil papírovou imitaci štěrkového lože, opěrné zdi jsou z papírové imitace kamenného zdiva. Viadukt, podchod, podjezd, cihlové zdivo, dlažba silnice apod. jsou z kartonu a také polepeny papírovou imitací.

Vzory těchto imitací jsem si vyhledal na internetu, počítačově upravil a vytiskl na tiskárně. Koleje a výhybky drží na podkladu díky miniaturním vrutům Tillig.

Tunelový modul se skládá z mostových dílů, které byly součástí startsetů, překližky, travního koberce a tunelových portálů. Skály jsou z polystyrénu, větrný mlýn ze stavebnice a srub z papíru a zbytků ze stavebnic domečků. Břízy a topoly jsou kupované.

Druhý modul na pravé straně kolejiště je slepen z překližky a polystyrénu. Imitace opěrného zdiva je papírová – viz výše. Chatička je ze zbytků stavebnic domečků, hranice dřeva ze špejlí, smrčky kupované. Čelo modulu je opatřeno papírovým emblémem Kocoura Myšilova I.

Oba moduly jsou odnímatelné, což je v případě tunelů naprosto nezbytné. Kdo někdy doloval z natvrdo připevněného tunelu vykolejený vlak, ví, o čem mluvím.

Domečky jsou slepeny ze zakoupených stavebnic a opatřeny vnitřním osvětlením. Budova skladu, zastávky Hůrka a Háje, kaplička a domeček v ovocném sadu jsou zhotoveny z papíru a zbytků stavebnic. Pomník Kocoura Myšilova I., zakladatele Kocourkova, je zhotoven z papíru a umělohmotné figurky, kterou jsem koupil za 9,- Kč v Levných knihách. Ještě zbývá vytvořit pozadí, inspiraci hledám na internetu.

Základem elektroniky jsou dva startsetové ovladače Mehano, které jsem umístil uprostřed přední svislé strany panelu. Jsou napájeny jedním trafem, což na současný provoz dvou vlakových souprav bohatě stačí, takže druhé trafo jsem ušetřil jako náhradní díl. Výhybky, návěstidla, závory, pouliční osvětlení a osvětlení budov jsou napájeny samostatným, silnějším trafem, protože „ušetřené“ Mehano by asi proti takové zátěži protestovalo až do sebezničení. Trafa jsou upevněna na spodní straně panelu. Ovládací tlačítka, spínače přerušovaných úseků a hlavní vypínač jsem umístil přímo na horní straně panelu, takže celé kolejiště je kompaktní a snadno přemístitelné.

A tímto Kocourkovem střídavě sviští dvě parní a dvě dieselové lokomotivy, jeden motoráček a k tomu 15 nákladních a osobních vagonků... Pro ilustraci přikládám pár fotografií níže.

